

Дамян Дамянов

Пролог

Мълчах. Със месеци, с години.
В бележниците – нито ред.
В душата – болка нестопима,
на стола – спомен от поет.
Във пощенската ми кутия –
писма без подпис, без адрес:
„Ще те разпънем и убием!
Ще те размажем като пес!“
Терор. Заплахи. Кал. Помия.
В стъклото – камък зъл, трошач!
Не само във стъклото биещ,
а във самата ми душа.
„О, Боже!“ – в чудо се намерих...
Замерящият ме със кал
ръка целуваше ми вчера,
защото аз го бях възпял,
защото – тъмен и бездомен –
в дома си и във своя стих
го приютявах с покрив, с помощ...
С това ли ми се отплати?!
Ще подновя стъклото кухо,
ала душата – как? Не знам.
Дорде живея, ще ми духа
и ще ми хвърля студ оттам.
Било какво било. Остана
в предишното ми битие.
Заръби във душата рана,
кое забравено, кое
простено – спомен стар, отминал.
Люти в очите ми плача.
... Мълчах със месеци, с години...
Не мога вече да мълча!
И от един строшен прозорец
гласът ми шепне нестрошен:
„Простил съм ви отдавна, хора!“
Дано и аз да съм простен.

КРАЙ

© 1993 Дамян Дамянов

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Набиране: Мартин Митов

Публикация

Дамян Дамянов, *Още съм жив*. ИК „Христо Ботев“, С. 1993. ISBN 953-445-114-5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8504>]